A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2025. április 10.*

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2002/584/IB kerethatározat – Európai elfogatóparancs – A 4. cikk 4. és 6. pontja – A végrehajtás megtagadásának mérlegelhető okai – Az a feltétel, hogy a cselekmények a végrehajtó tagállam saját büntetőjoga szerint e tagállam joghatósága alá tartozzanak – Nem jogerős elítélés – Büntetőeljárás lefolytatása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs”

A C-481/23. sz. [Sangas][i] ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága, Spanyolország) a Bírósághoz 2023. július 26-án érkezett, 2023. július 24-i határozatával terjesztett elő a

JMTB

ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásával kapcsolatos,

a **Ministerio Fiscal**,

az **Abogado del Estado**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (ötödik tanács),

tagjai: M. L. Arastey Sahún tanácselnök, D. Gratsias, E. Regan (előadó), J. Passer és B. Smulders bírák,

főtanácsnok: J. Richard de la Tour,

hivatalvezető: L. Carrasco Marco tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2024. november 13-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Ministerio Fiscal képviseletében R. de Miguel Morante, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

– a spanyol kormány képviseletében L. Aguilera Ruiz, A. Gavela Llopis és P. Pérez Zapico, meghatalmazotti minőségben,

– a litván kormány képviseletében K. Dieninis és V. Kazlauskaitė-Švenčionienė, meghatalmazotti minőségben,

– az osztrák kormány képviseletében A. Posch, J. Schmoll és C. Leeb, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében J. Baquero Cruz, H. Leupold és J. Vondung, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 4. cikke 4. és 6. pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a JMTB ellen kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2002/584 kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs meghatározása és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikke így rendelkezik:

„(1) Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.

(2) A tagállamok minden európai elfogatóparancsot a kölcsönös elismerés elve alapján és e kerethatározat rendelkezéseinek megfelelően hajtanak végre.

[…]”

4 A kerethatározat 3. cikke felsorolja az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező megtagadásának okait.

5 Az említett kerethatározatnak „Az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okai” című 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A végrehajtó igazságügyi hatóság az alábbi esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[…]

4. ha a végrehajtó tagállam joga szerint a büntethetőség vagy a büntetés elévült, és a cselekmények e tagállam büntetőjoga szerint saját joghatósága alá tartoznak;

[…]

6. ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, amelynek állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést;

[…]”

6 Ugyanezen kerethatározat 4a. cikke egyéb olyan körülményekről is rendelkezik, amelyek között a végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja az európai elfogatóparancs végrehajtását, míg e kerethatározat 5. cikke a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákra vonatkozik.

A román jog

7 A 2004. június 28-i Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală (a büntetőügyekben folytatott nemzetközi igazságügyi együttműködésről szóló 302/2004. sz. törvény; *Monitorul Oficial al României*, I. rész, 2004. július 1-jei 594. szám) (újból kihirdetve: *Monitorul Oficial al României*, I. rész, 2019. május 27-i 411. szám) 99. cikke (2) bekezdésének c) és g) pontja, valamint (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(2) A román végrehajtó igazságügyi hatóság a következő esetekben tagadhatja meg az európai elfogatóparancs végrehajtását:

[…]

c) ha az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, amennyiben a keresett személy román állampolgár vagy Romániában lakik, legalább öt éve jogszerűen és megszakítás nélkül tartózkodik Romániában, és kijelenti, hogy ellenzi a büntetésnek vagy a szabadságelvonással járó intézkedésnek a kibocsátó tagállamban történő végrehajtását;

[…]

g) ha a román jog szerint az európai elfogatóparancs kibocsátásához vezető bűncselekményért való büntetőjogi felelősség vagy a kiszabott büntetés végrehajthatósága elévült, amennyiben a cselekmények a román hatóságok joghatósága alá tartoznak;

[…]

(3) Amennyiben kizárólag a (2) bekezdés c) pontjában említett eset alkalmazandó, a román végrehajtó igazságügyi hatóság a 109. cikkben említett határozat meghozatala előtt felhívja a kibocsátó igazságügyi hatóságot a büntetőítélet hiteles másolatának és minden egyéb szükséges információnak a megküldésére, közölve a kibocsátó igazságügyi hatósággal, hogy e dokumentumokat milyen okból kéri. A külföldi büntetőítéletet járulékos jelleggel az a bíróság ismeri el, amely előtt az európai elfogatóparancs végrehajtására irányuló eljárás folyamatban van. Ha a román végrehajtó igazságügyi hatóság elismeri a külföldi büntetőítéletet, a büntetés végrehajtására irányuló elfogatóparancsot a 109. cikkben említett határozat meghozatalának időpontjában bocsátják ki.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

8 A 2022. március 3-i végzéssel pontosított 2022. február 21-i ítéletben (a továbbiakban: 2022. február 21-i ítélet) az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága, Spanyolország) társtettesként elkövetett három rendbeli költségvetést károsító bűncselekményért és egy rendbeli pénzmosásért elítélte JMTB-t (a továbbiakban: terhelt), aki Romániában rendelkezik lakóhellyel. Egyrészt, e három rendbeli költségvetést károsító bűncselekmény mindegyike vonatkozásában a terheltet két év szabadságvesztésre, továbbá a 2011. adóév tekintetében 23 millió euró, a 2012. adóév tekintetében 135 millió euró, a 2013. adóév tekintetében pedig 140 millió euró pénzbüntetésre ítélték, valamint mellékbüntetéseket is kiszabtak vele szemben. Másrészt, e pénzmosás bűncselekménye vonatkozásában a terheltet hat év szabadságvesztésre és 54 millió euró pénzbüntetésre ítélték.

9 A terhelt elítélésének alapjául szolgáló tényállás lényegében abban állt, hogy a terhelt Spanyolországban gazdasági társaságokat alapított, amelyek élére látszólagos ügyintézőként eljáró fedőembereket állított annak érdekében, hogy Spanyolországban a 2011-től 2013-ig terjedő adóévek során kijátsszák a szénhidrogének értékesítését terhelő, összesen több mint 100 millió euró összegű hozzáadottérték-adó (héa) megfizetését.

10 Miután a terhelt bejelentette, hogy a 2022. február 21-i ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, megtagadták vele szemben annak engedélyezését, hogy Romániába utazzon. Miután azonban a terheltet a horvát határon azonosították, amint Románia felé tartott, a kérdést előterjesztő bíróság 2022. április 6-án határozatot hozott a terhelttel kapcsolatban, ezzel együtt pedig európai elfogatóparancsot és nemzetközi elfogatóparancsot is kibocsátott vele szemben, elrendelve a terhelt körözését, elfogását és őrizetbe vételét (a továbbiakban: 2022. április 6-i határozat).

11 2023. április 4-i átiratában a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla, Románia) megküldte azon ítélet másolatát, amelynek értelmében megtagadta ezen európai elfogatóparancs végrehajtását.

12 Ezen ítéletből kitűnik, hogy kétségtelen, hogy a végrehajtás kötelező megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 3. cikkében meghatározott okai közül egyik sem volt alkalmazható a terhelttel szemben kibocsátott európai elfogatóparancsra. Mindazonáltal, ami a végrehajtás megtagadásának az e kerethatározat 4. cikkében meghatározott mérlegelhető okait illeti, a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla) megállapította egyrészt, hogy a terhelt olyan igazoló iratokat mutatott be, amelyek alátámasztják a legalább öt éve tartó folyamatos és jogszerű

tartózkodását Románia területén, másrészt pedig kijelentette, hogy nem kívánja, hogy átadják őt a spanyol igazságügyi hatóságoknak, ez pedig egyenértékű azzal, hogy ellenzi a büntetésnek a kibocsátó tagállamban történő végrehajtását, vagyis fennáll az érintett személy átadásának megtagadását alátámasztó indok.

13 Egyébiránt a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla) úgy ítélte meg, hogy azokat a bűncselekményeket, amelyek miatt a terheltet az európai elfogatóparancsot kibocsátó igazságügyi hatóság első fokon elítélte, a román jogszabályok adócsalás és pénzmosás bűncselekményeként határozzák meg, amelyek három évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendők, így ha a cselekmények a román igazságügyi hatóságok joghatósága alá tartoztak volna, a hasonló bűncselekményekért való büntetőjogi felelősség elévülési ideje az utolsó cselekmény vagy mulasztás időpontjától számított tíz év lett volna.

14 Miután ugyanis a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla) megállapította, hogy azt a három adócsalási bűncselekményt, amelyek miatt a terheltet elítélték, a 2011-től 2013-ig terjedő adóévek során követték el, ebből azt a következtetést vonta le, hogy az elévülési idő legkésőbb 2013. december 31-én elkezdődött. Ezenkívül a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla) – mivel úgy ítélte meg, hogy e három bűncselekmény elkövetése óta nem merült fel olyan ok, amelynek következtében megszakadt volna a büntetőjogi felelősség elévülése – ebből azt a következtetést vonta le, hogy ez az elévülési idő eltelt.

15 Az említett ítéletre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a Curtea de Apel Alba Iulia (gyulafehérvári ítélőtábla) a terhelt átadásának megtagadása érdekében két olyan körülményt vett alapul, amelyek az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának mérlegelhető okait képezik; e körülmények egyrészt arra vonatkoznak, hogy a büntethetőség a román jog szerint elévült, másrészt pedig arra, hogy a terhelt romániai lakos.

16 Márpedig, ami a büntethetőség román jog szerinti elévülését illeti, a kérdést előterjesztő bíróság kiemeli, hogy a terhelt átadásának megtagadásáról szóló határozatot a bűncselekmények elévülésének a román jog szerint irányadó szabályai alapján fogadták el, holott az alapügyben szóban forgó valamennyi cselekményt Spanyolországban követték el, és azok a Spanyol Királyság gazdasági érdekeit sértő adócsalás bűncselekményének minősültek, ami azt jelenti, hogy a román igazságügyi hatóságok semmi esetre sem rendelkeznek joghatósággal e bűncselekmények elbírálására, ennélfogva pedig nem hivatkozhatnak a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 4. pontjára.

17 Ami a terhelt romániai lakóhelyét illeti, a kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja csak akkor teszi lehetővé a keresett személy átadásának megtagadását, ha három együttes feltétel teljesül, azaz először is, az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kell kibocsátani; másodszor, az érintett személynek a végrehajtó tagállamban kell tartózkodnia vagy laknia, vagy e tagállam állampolgárának kell lennie, harmadszor pedig a végrehajtó államnak kötelezettséget kell vállalnia arra, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja e büntetést vagy e szabadságelvonással járó intézkedést. Márpedig a jelen ügyben e feltételek közül az első nem teljesül, mivel a terheltet csak első fokon ítélték el, és ezen elítéléssel szemben felülvizsgálati eljárás van folyamatban. Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy a terheltet romániai lakosnak kell tekinteni, az átadásának megtagadásához a román hatóságok részéről nem kapcsolódott semmi olyan kötelezettségvállalás, amely arra vonatkozott volna, hogy Romániában végre fogják hajtani az érintettel szemben jogerősen kiszabható büntetést.

18 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az ilyen megtagadás a Bíróság 2023. január 31-i Puig Gordi és társai ítéletéből (C-158/21, EU:C:2023:57) eredő ítélkezési gyakorlata fényében nem igazolt. Amint az ugyanis lényegében kitűnik ezen ítélet 75. és 76. pontjából, annak elismerése, hogy valamely tagállam az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának a 2002/584 kerethatározat 3., 4. és 4a. cikkében meghatározott okait kiegészítheti más olyan, a nemzeti jogra alapított okokkal, amelyek lehetővé teszik annak mellőzését, hogy érvényt szerezzen ezen elfogatóparancsnak, akadályozná annak a egyszerűsített rendszernek a megfelelő működését, amelyet e kerethatározat a személyek átadása vonatkozásában alakított ki.

19 E körülmények között az Audiencia Nacional (kiemelt ügyek országos bírósága) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Amennyiben [a 2002/584 kerethatározat] 4. cikke 6. pontjában az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának egyik okaként az szerepel, hogy az európai elfogatóparancsot szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki olyan keresett személlyel szemben, aki a végrehajtó tagállamban tartózkodik, vagy annak állampolgára vagy lakosa, és ez utóbbi tagállam vállalja, hogy a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést saját maga hajtja végre a nemzeti jogának megfelelően:

a) Az átadás mérlegelhető megtagadása ezen okának alkalmazása kiterjeszthető-e olyan esetekre, amelyekben a keresett személy ellen még nem hoztak jogerős határozatot?

b) A kiterjesztés e lehetőségének elfogadása esetén megtagadható-e az átadás azon az alapon, hogy a keresett személyt a megkeresett állam lakosának tekintik, ugyanakkor a megkeresett állam azon kötelezettségvállalása nélkül, hogy a büntetést vagy a szabadságelvonással járó intézkedést saját maga hajtja végre a nemzeti jogának megfelelően?

2) Amennyiben [a 2002/584 kerethatározat] 4. cikke 4. pontjában az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának egyik okaként az szerepel, hogy a végrehajtó tagállam joga szerint a büntethetőség vagy a büntetés elévült, és a cselekmények e tagállam büntetőjoga szerint saját joghatósága alá tartoznak, az európai elfogatóparancs végrehajtása mérlegelhető megtagadásának ezen oka kiterjeszthető-e olyan esetekre, amelyekben a cselekmények ugyan nem a végrehajtó tagállam bíróságainak joghatósága alá tartoznak, e tagállam joga azonban a büntethetőséget vagy a büntetést elévültnek tekinti?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

20 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját akként kell-e értelmezni, hogy az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság e rendelkezés alapján megtagadhatja ezen elfogatóparancs végrehajtását, ha az említett elfogatóparancsot nem szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki, mivel a terheltet még nem ítélték el jogerősen, a végrehajtó tagállam pedig nem vállalt kötelezettséget arra, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja az e személlyel szemben jogerősen kiszabható szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést.

21 E tekintetben pontosítani kell, hogy az európai elfogatóparancs, amint azt a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdése kimondja, két helyzetre vonatkozhat. Így ezen elfogatóparancs egyrészt büntetőeljárás lefolytatása, másrészt szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátható ki (2010. október 21-i B. ítélet, C-306/09, EU:C:2010:626, 49. pont).

22 Jóllehet a kölcsönös elismerés elve a 2002/584 kerethatározat rendszerének alapjául szolgál, ezen elismerés nem jár a kibocsátott elfogatóparancs végrehajtására vonatkozó feltétlen kötelezettséggel, mivel e kerethatározat kifejezetten meghatározza az európai elfogatóparancs végrehajtása kötelező (3. cikk) és mérlegelhető megtagadásának okait (4. és 4a. cikk), valamint a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciákat (5. cikk) (lásd ebben az értelemben: 2010. október 21-i B. ítélet, C-306/09, EU:C:2010:626, 50. pont; 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality [Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai] ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 Közelebbről, a 2002/584 kerethatározat rendszere, amint az többek között e cikkekből kitűnik, lehetőséget biztosít a tagállamoknak, hogy bizonyos helyzetekben megengedjék a hatáskörrel rendelkező igazságügyi hatóságok számára, hogy úgy határozzanak, hogy a kiszabott büntetést a végrehajtó tagállam területén kell végrehajtani (lásd: 2010. október 21-i B. ítélet, C-306/09, EU:C:2010:626, 51. pont; 2018. december 13-i Sut ítélet, C-514/17, EU:C:2018:1016, 30. pont).

24 E tekintetben a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja akként rendelkezik, hogy az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság megtagadhatja a szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a keresett személy a végrehajtó tagállamban tartózkodik, annak állampolgára vagy lakosa, és ez az állam vállalja, hogy saját hazai joga szerint végrehajtja e büntetést vagy intézkedést.

25 Így a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának magából a szövegéből kitűnik, hogy ahhoz, hogy a keresett személy e rendelkezés hatálya alá tartozzon, „szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából” kibocsátott európai elfogatóparancsnak kell vonatkoznia rá, vagyis a jelen ítélet 21. pontjában említett helyzetek közül a másodiknak kell fennállnia. Csak ebben a helyzetben fordulhat ugyanis elő, hogy teljesül az e rendelkezésben meghatározott utolsó feltétel.

26 A jelen ügyben azonban az előzetes döntéshozatal iránti kérelemből kitűnik, hogy még ha a 2022. február 21-i ítéletben a terhelttel szemben első fokon három rendbeli költségvetést károsító bűncselekmény és egy rendbeli pénzmosás elkövetéséért több büntetést is kiszabtak, a terhelt felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben, így az ezen elítéléssel kapcsolatos büntetőeljárás még folyamatban van a spanyol bíróságok előtt. Márpedig a Bíróság rendelkezésére álló információkból kitűnik, hogy a spanyol jog értelmében az említett ítélet e felülvizsgálati kérelem benyújtása folytán nem végrehajtható.

27 Egyébiránt e tényezőkből az következik, hogy a kérdést előterjesztő bíróság azon határozatát, amelyen az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancs alapul, nem a 2022. február 21-i ítélet, hanem a 2022. április 6-i határozat képezi, amelyben elrendelték a terhelt körözését, elfogását és őrizetbe vételét. Ez utóbbi határozatot ugyanis e bíróság azért hozta, mert a terhelt nem tett eleget azon megelőző intézkedéseknek, amelyeket az ellene indított büntetőeljárás keretében rendeltek el vele szemben. Közelebbről, jóllehet a terhelt feltételes szabadságon volt, és kifejezetten megtiltották neki, hogy elhagyja a spanyol állam területét, továbbá köteles volt

megjelenni a tárgyalásokon, mégis a horvát határon azonosították őt, amint Románia felé tartott. A 2022. április 6-i határozatot és az annak alapján kibocsátott európai elfogatóparancsot tehát annak érdekében fogadták el, hogy ezen eljárás lefolytatása során biztosítsák a terhelt jelenlétét.

28 Következésképpen, amint azt a Ministerio Fiscal (ügyészség, Spanyolország), a spanyol kormány, valamint az Európai Bizottság állítja, és amint azt a kérdést előterjesztő bíróság is lényegében megjegyzi az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben, az alapügy tárgyát képező európai elfogatóparancsot nem a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontja értelmében vett „szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából” fogadták el, hanem a 2002/584 kerethatározat 1. cikkének (1) bekezdésében meghatározott és a jelen ítélet 21. pontjában felidézett másik helyzet vonatkozásában, nevezetesen büntetőeljárás lefolytatása céljából.

29 Ebből következik, hogy a terhelt helyzete nem tartozik a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 6. pontjának hatálya alá, vagyis a vele szemben kibocsátott európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadása nem alapulhat e rendelkezésen.

30 A fentiek összességére tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 6. pontját akként kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság e rendelkezés alapján nem tagadhatja meg ezen elfogatóparancs végrehajtását, ha az említett elfogatóparancsot nem szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki.

A második kérdésről

31 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 4. pontját akként kell-e értelmezni, hogy az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság jogosult-e arra, hogy még ha a cselekmények a végrehajtó tagállam saját büntetőjoga szerint nem is tartoznak e tagállam joghatósága alá, e rendelkezés alapján akkor is megtagadja ezen elfogatóparancs végrehajtását azon az alapon, hogy a büntethetőség vagy a büntetés elévült volna, ha e tagállam jogszabályait kellett volna alkalmazni.

32 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 4. pontja lehetővé teszi a végrehajtó igazságügyi hatóság számára, hogy megtagadja az európai elfogatóparancs végrehajtását, ha a végrehajtó tagállam joga szerint a büntethetőség elévült, és a cselekmények e tagállam büntetőjoga szerint saját joghatósága alá tartoznak.

33 Így a 2002/584 kerethatározat 4. cikke 4. pontjának magából a szövegéből kitűnik, hogy az abban foglalt két feltétel együttesen alkalmazandó. Ebből következik, hogy a végrehajtó igazságügyi hatóság nem hivatkozhat az európai elfogatóparancs végrehajtása megtagadásának e rendelkezésben meghatározott mérlegelhető okára, ha a büntethetőség vagy a büntetés alapjául szolgáló cselekmények e tagállam saját büntetőjoga szerint nem tartoznak e tagállam joghatósága alá, még akkor sem, ha e büntethetőség vagy e büntetés elévült volna, ha e jogot kellett volna alkalmazni.

34 Az eddigiek összességére tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 4. pontját akként kell értelmezni, hogy az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság e rendelkezés alapján nem tagadhatja meg ezen elfogatóparancs

végrehajtását, ha a cselekmények a végrehajtó tagállam saját büntetőjoga szerint nem tartoznak e tagállam joghatósága alá, még akkor sem, ha a büntethetőség vagy a büntetés elévült volna, ha e tagállam jogszabályait kellett volna alkalmazni.

A költségekről

35 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (ötödik tanács) a következőképpen határozott:

1) A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat 4. cikkének 6. pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság e rendelkezés alapján nem tagadhatja meg ezen elfogatóparancs végrehajtását, ha az említett elfogatóparancsot nem szabadságvesztés-büntetés vagy szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása céljából bocsátották ki.

2) A 2009/299 kerethatározattal módosított 2002/584 kerethatározat 4. cikkének 4. pontját

a következőképpen kell értelmezni:

az európai elfogatóparancsot végrehajtó igazságügyi hatóság e rendelkezés alapján nem tagadhatja meg ezen elfogatóparancs végrehajtását, ha a cselekmények a végrehajtó tagállam saját büntetőjoga szerint nem tartoznak e tagállam joghatósága alá, még akkor sem, ha a büntethetőség vagy a büntetés elévült volna, ha e tagállam jogszabályait kellett volna alkalmazni.

Aláírások